

tilstræffeligt, men jeg vil hertil svare, at, naar der kommer En til mig og vil have 10 Rd. tillands, og jeg kun har 5 og jeg giver ham disse 5, saa har jeg vel ikke givet ham tilstræffeligt, men jeg har dog givet ham, hvad jeg havde. Det ærede Medlem hentyder bestandig til, at der er Penge, men de ere der jo ikke for Diebliffet; man kan dog ikke give en Dispositionsret idag over 5 Rd., som man først faaer om Ste Dage. Der er Intet, der idag har undret mig saameget, som den stærke Udtalelse netop fra det ærede Medlem, der gik ud paa, at han ikke kunde troe, at der maatte gaae en vis Tid hen, forinden man kunde sætte sig i Besiddelse af de Pengemidler, som man ikke havde liggende i sin egen Kasse, men som under visse Betingelser vare henviste til andre Dispositioner. Det ligger ikke eenfaldigt hos Noget at fastsætte en vis Tid til at erholde disse Midler, naar de ere udsatte paa visse Betingelser, thi de Betingelser, som eensgang ere indgaaede under ganske andre Forhold, maae opretholdes, og isald man puffer Betingelserne forandrede, saa maa man betale for at afløse dem (A. Hage: Det ligger i mit Svar.) Ja, det er ganske vist, at det ærede Medlem har svaret, men vi have ikke Gjenkaldelsen af hans Wildfarelse, og det vilde have gjort en overmaade god Virkning. Jeg troer, at vi ikke selv kunne vente at discontere med øvet Indsigt i Forretningerne og med Bane til den Art Forretninger, thi jo mere vi skulle søge Banen, desto mere finde vi interesserede Folk, og jo mere vi skulle binde os til Folk, som ikke ere paavirkede af den Art Interesse, desto mere finde vi Folk til at udføre dette, som ikke ere forretningskyndige nok; men dette viser os, at vi skulle holde os til at benytte de Midler, som her bevilges til, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds saa rigtig har nævnt, en Hjælpekasse; ikke som en Discontokasse, men nærmest som en Laanekasse og under enhver Omstændighed som en Hjælpekasse. Der er blevet sagt af det ærede Medlem, at selv de Personer, hvis hele Eiendom bestod i Bøxler, skulle vi være fattede paa at laane Penge, efterat have taxeret deres Bøxlers Værdi; men det ærede Medlem vil vist ikke nægte mig, at dette er en af de allerstær-

geste Sider og en af de vanskeligste Opgaver (A. Hage: Na, nei!). Det ærede Medlem vil dog indrømme mig, at, naar der fremskilles sig ligeoverfor en saadan Kasse to Personer, der oplyse en ligeartet Trang, hvor den Ene møder med en lettere bedømmeligt Glændeel, med en Værdi, som man langt bedre kan oversee, hvad den er værd til enhver given Tid, og som langt mindre berøer paa Tillid til Personligheder, og den Anden kun møder med Bøxler, saa skal jeg give Fortrinet til den Første fremfor til den Sidste (A. Hage: Ja, det kommer an derpaa!). Ja, det er netop det, jeg troer, vi skulle holde fast paa ved denne Kasse, at der paa enhver given Tid ved Anvendelsen af disse Midler sees paa 3 Ting: 1) Pantets virkelige sikre Værdi, 2) Maa den, at kunne realisere det paa, naar det behøves, og endelig 3), hvilket gaaer fremfor Alting, om de Midler, vi give for Pantet, blive anvendte for dermed at tilfredsstille visse positive, extraordinære Forbringere, og at Midlerne ikke blive givne ud for at benytte dem til et Forsøg, hvilket er saa overmaade fristende, at skaffe ind igjen i den større Circulation de Effecter, hvis Værdi er bleven tvivlsom, for at see, at bringe det Tab, som med dem kunde være forbunden, over paa andre Hænder. En Kasse af denne Natur troer jeg kun bør fremtræde som en Laanekasse og en Liquidationskasse, thi derved hjælper den paa to Hænder paa een Gang. Om vi kunne finde Betingelser til Loven, som i denne Henseende kunde foreskrive Regler, det vil jeg indrømme er meget tvivlsomt, det foreligger ikke i dette Diebliff, det er vistnok en af de Betragtninger, som vi maae komme ind paa ved anden Behandling, men jeg troer, at hvad der især maa foresvæve Enhver ved Bevillingen af denne Sum, det er, at man venter sig af Ministeren, at han vil tage saadanne Forholdsregler, at Pengene, naar de blive givne ud, ikke alene blive sikrede ved det Underpant, der gives derfor, men at de tillige kun anvendes saaledes, at man træder imellem som den, der betaler, som om det er en vis Gjæld, der paa den Maade skal fyldestgøres, thi derved naaer man, som sagt, det dobbelte Formaal. Der som man ikke kan binde saadanne bestemte Be-